

[Skræppenborg-Nielsen.]

betydeligt. Jeg tænker her først og fremmest på statens stedsevoksende udgifter til militæret, udgifter, der i de kommende 5 år må antages at ville stige med mindst 200 mill. kr. årlig, altså i alt med ikke mindre end en hel milliard; og skal man tro dagspressen — det kunne man læse for ikke så længe siden, jeg tror det var den 11. januar i år — vil dette beløb ikke engang slå til, idet man i en kommende 10 års periode yderligere tænker på at anvende et beløb på ikke mindre end 3 milliarder kr. til militæret, idet man dog vil forhandle med USAs regering om, at den betaler i hvert fald halvdelen. Altså i bedste fald: mindst 2½ milliard danske kroner er yderligere påtænkt anvendt til militærvæsenet i de kommende år. Det kan på ingen måde siges at være småpenge.

Hertil kommer en hel række private investeringer, der udmærket kunne nedskæres eller helt undværes. Jeg henviser i denne forbindelse til mine betragtninger desangående ved finanslovsforslagets første behandling.

Foretog man eksempelvis derfor en betydelig nedskæring af militæruddgifterne i den øjeblikkelige situation, og fik man mere kontrol med nytten af og de samfundsgavnige virkninger af den private investering, er der for mig ingen tvivl om, at den stigende opsparing, der som nævnt finder sted netop i øjeblikket, stort set og på en naturlig måde kunne dække selv et meget stort behov for kapital til nødvendige og samfundsgavnige investeringer. Men nu skal der altså spares yderligere op, nu skal der folkeopspareres.

Vi for vort vedkommende — og det gav vi også udtryk for i min tale ved finanslovsforslagets første behandling — er helt på det rene med og indforstået med, at uanset hvordan et samfund er indrettet, er opsparing simpelt hen en nødvendighed. Men at begunstige én opsparing på andres bekostning, som det her foreliggende forslag forudsætter, vil vi i hvert tilfælde ikke være med til. Vi kan altså ikke med vor bedste vilje støtte finansministerens forslag til lov om folkeopsparing.

På trods af denne vor stilling til lovforslaget har jeg alligevel et par bemærkninger

at gøre om selve forslagets tekniske form, hvis man kan sige det således.

For det første: det er pengeinstitutterne, der skal administrere ordningen, hvis eller når den bliver vedtaget. Det vil sige, at den forretningsmæssige virksomhed, som banker og sparekasser udøver, bliver støttet af direkte tilskud fra staten.

For det andet: hvis der endelig skulle være tale om gennem statstilskud at forsøge opsparingen fremmet, hvorfor da ikke bruge postkontoen som middel? Den kapitalafkastning, der her ville blive tale om, ville dog tilfalde det offentlige og ikke banker og sparekasser, der nok skal formå at klare sig foruden. Man kunne f. eks. ved postgiroens hjælp oprette en speciel postsparebank, hvilket også ville gøre indbetalingerne lettere.

For det tredje: man motiverer i lovforslaget begrænsningen til to rater à 900 kr. årlig pr. voksen person med, at man vil undgå kapitaloverflytning. Men — og det vil jeg gerne have lov til at gøre opmærksom på — inden for lovforslagets rammer er der intet i vejen for, at en overflytning af 1 800 kr. årlig af allerede opsparede midler kan finde sted i modsætning til, hvad der tidligere var tilfældet med præmieopsparingen, hvor en faktisk opsparing skulle bevises.

For det fjerde: statspræmieringen skal betales over skatterne. Det vil sige, at de, der enten ikke har råd til opsparing — og det kan jeg forsikre den højtærede finansminister for er mange — eller ikke har bank- eller sparekasseindestående til overflytning, gennem deres skatter kommer til at betale til fordel for de mere gunstigt stillede medborgere.

For det femte: hvilken garanti har regeringen for, hvis dette lovforslag vedtages, at der ikke blot bliver tale om en udskydelse af forbrug; der ved lovens hjælp, nemlig gennem statstilskud, om bare 5 år har mulighed for at blive endnu større? Der er her efter vor mening reelt tale om en udsættelse og ikke om en nedsættelse af et forbrug. En nedsættelse af f. eks. militæruddgifterne vil derimod løse to opgaver: den vil spare valuta, og den vil skaffe mere arbejdskraft frem på arbejdsmarkedet.

For det sjette: hvis den højtærede finansminister anser en nedsættelse af det private